

КАФЕНЕ

Подхвърлят зарове и чакатъ лековѣрно,
накрая все проклинатъ шанса и рѣмжатъ:
нареждай пуловетѣ — бѣли или черни —
печалбата е всѣкога — самолъжа.

Така изтичатъ днитѣ имъ въвъ кафенето,
и цѣлиятъ животъ изтича все така —
земята се върти, надъ тѣхъ тежи небето,
а тѣ стоятъ съ отпусната въ юмрукъ ржка.

Съ отпусната въ юмрукъ ржка — приведенъ
стоишъ въвъ жгѣла, вторачилъ зли очи.
Задъ тебе улицата презъ стѣклата гледа,
разнѣжена отъ топѣлъ полѣхъ и лжчи.

Но ти не виждашъ бѣлитѣ ѝ плочи,
и какъ се гонятъ тамъ две грѣйнали петна —
дори не зърна какъ едно отъ тѣхъ подскочи
и пламна срещу тебъ по мръсната стена.

Едно ти само виждашъ все по-ясно:
животътъ крѣе сухъ и неплодимъ.
Така безплодната ти мисль гасне
на кафенето срѣдъ опрашения димъ.